

Kanada 31. 8. - 14. 9. 2019

Kanada minulý rok skončila v Nepálu. Letos jsme si to rozhodli vynahradit. A kupodivu nastavenou linii i držíme. Let se nám trochu zkomplikoval tím, že z Čech je výrazně drahý. Rozhodli jsme se proto dojet do Frankfurtu autem. Do cesty se nám připlétl Beroun, kde bydlí Dan a hospoda Pásovec, kde Dan tráví dost svého volného času. Když není v Mrkvi. Stihli jsme pár piv, přespali u Dana a před rozbřeskem vyrazili. Koukali jsme tam být spíš dřív než později a jak se muselo, tak se i stalo, že na letišti čumíme asi pět hodin předem. Naštěstí jsme pro tyto příležitosti vybaveni objemnými láhvemi s pivem. Částečně nás také zabavil chlapík balící zavazadla. Kreslil nám na ně různé ksichtíky, což zabavilo nejen nás, ale i další lidi ve frontě. Ti tolik pochopení neměli, možná i proto, že měli odletět dřív než za pět hodin.

Přestupujeme v San Franciscu, což má hned několik úskalí. Přesto, že v USA plánujeme pouze přestoupit, potřebujeme ESTu. Druhý problém je, že musíme projít přes imigrační. Proto jsme také vybrali letenky s asi čtyřhodinovou rezervou na přestup. Hlavní problém, který jsme v Praze naivně neřešili, je, že sotva Milan vstoupí na americkou půdu, jde kadiť. Tím pádem se před nás dostane celé letadlo a my přicházíme do fronty klikatící se přes obrovskou halu. Končí u tří celníků. Ti sice dělají, co můžou, nicméně po dvou hodinách, za které jsme postoupili dost neuspokojivě, vychází další celník. Ten nám humornou formou sděluje, že máme zůstat v klidu, neb jsme si ve frontě všichni celkem rovni v tom, jak hluboko jsme v prdeli. Letadlo pravděpodobně ulétne všem. Tím pádem argumenty typu „letí mi to už za čtvrt hodiny, tak co kdybyste mě pustil před sebe“, ztrácí smysl.

K budce na imigračním jsme se dostali asi půl hodiny před odletem. Rádi jsme si s milou paní pokecali o tom, co plánujeme v Americe dělat. Nakonec jí kupodivu docvaklo, že třeba spěcháme, řekla něco v tom smyslu ať běžíme a my běželi. Tím pakárna na americkém letišti nekončí, musíme si vyzvednout zavazadla, poponést je na další pás, aby je mohli naložit a zařadit se do fronty na prohmatání. To jde naštěstí celkem rychle, asi hlavně tím, jak má pasová kontrola malou propustnost. Naděje ještě stále žije. Zbývá nám pár minut, takže pokračujeme v běhu. K bráně se dostáváme asi minutu po zavíračce, ale naštěstí nejsme v Německu. Sláva, letíme.

Ve Vancouveru jde pasová kontrola mnohem rychleji. Je tam víc celníků, míň lidí a paní celnice s námi nakonec ani nemluví. Jenom pokyne, ať jdeme dál. Po předchozích zkušenostech jsme z toho trochu vyjukaní, ale nebráníme se. Na zavazadla tím pádem čekáme celkem dlouho. Zavazadla nakonec dorazí všechna. Vítězství.

Kvačíme pro auto. Dostali jsme jen lehce jetý Dodžánek, což byl Vojtův sen. Moc se tedy nehádáme, že je vevnitř špinavý. Jenom zakreslíme šrámy z minula, abychom na ně nakonec nedoplatili a jedeme do apartmánu. Přesto, že se nás několikrát pokusilo prudkým vybočením nabourat zneprátelené auto, ubytování jsme našli bez zranění. Je sice už po půlnoci, ale máme hlad. Takže ještě zbaštíme první kanadský burger v A&W drivethrough, týpek to dokonce zvládnul i když jsme tam dorazili bez auta.

Ráno by proběhlo klasické několikahodinové prdění, ale naštěstí nemáme jídlo a máme hlad. Jedeme tedy rychle nakupovat, Walmart je poblíž. Následná snídaně u Tima Hortona, nás připraví na cestu víc než dobře. Nasycení i zásobení se vydáváme na sever do Whistleru. Cestu si zpestřujeme krátkým výletem.

Ve Whistleru, kam se odebereme následovně, je parkoviště omezené na dvě hodiny. Vztahuje se na poznávací značku, kterou nám autopůjčovna na klíčku uvedla špatně. Čímž se naše stání na parkovišti stává ilegálním, což je problém našich budoucích já a teď to asi nemá cenu zvlášť výrazně řešit. Jinak je Whistler olympijské městečko s kvantou turistů, restaurací a olympijskými kruhy. Nic moc víc k vidění tu skutečně není a tak se po mexické obědovečeři odebíráme hledat, kam bychom složili hlavy.

Problém se zdál původně jednoduchý, už v itineráři jsme měli kemp vybraný. Mají ovšem plno. V dalším kempu taky a dalším taky. Postupně zjišťujeme, že je v Kanadě státní svátek, volno, a půlka Kanady si vyjela do kempů v okolí Whistleru. Nakonec musíme vzít za vděk Squamish Valley Campgroundem, který je 60 km proti směru jízdy, stanujeme na jílu na dost malém plácku, kolem se potloukají úchylové mezi řvoucími rodinami s dětmi. V závěru se navíc ukazuje, že kemp byl nejdražší za celý pobyt. Naštěstí máme dost piva a Krakena, poblíž je ledovcová říčka vhodná k otužování zdatnějších jedinců a nakonec se všechny problémy rozmazávají a vířivě mizí ve spánku.

Další den jsme mohli jet lanovkou na vysokou horu, projít se po průhledném mostě a celkově si užít turistickou past. Ale počasí je na hraně, z výšky by stejně nejspíš nebylo až tak moc vidět a tak bereme zavděk výletem na Rainbow Lake. Cestou hlavně hledáme brouky. Jeden chciplý je koulervoucí. To dost poznamená celkový výkon výpravy, která místo postupu vpřed hledá živé koulervoucí brouky. V tom je nakonec úspěšný hlavní broukofil Dan, já sá a my jsme spokojeni, že můžeme pokračovat v cestě normálním tempem. Do doby než se ukáže, že sice máme koulervoucího brouka, ale takových není nikdy dost.

Hledání není jenom pasivní, jak by se mohlo zdát. Svou roli v něm hraje sloupávání kůry ze stromů, rozkopávání pařezů, hrabání se v hovnech. To vše za účasti ostatních turistů. Dan velmi rád odpovídá na jejich dotazy typu „odkud jste?“, „vy to fotíte?“ a „co to děláte?“. Má na to nacvičenou scénku, kdy prý obrací nůž v ruce a odvětí výhružným tónem: „hledím si svého“. V praxi jsme to ale neviděli.

Jediným pevným bodem na naší cestě je Skyline Trail. Věděli jsme pár měsíců předem, kdy jedeme do Kanady, že chceme na Skyline Trail a že je ještě sezóna. Nicméně toho, že se musí zarezervovat si všiml až Vojta týden před odjezdem. Světe div se, termín už byl rozebraný. Nakonec se podařilo sestavit aspoň náhradní trasu, která asi v půlce výletu odbočuje z hlavní cesty a klesá zpět do údolí.

Začátek trasy se nachází kousek od městečka Jasper. V Jasperu jsou turistické informace a dohoda s typem, který by je měl poskytovat, připadla z nějakého důvodu na mě. Patrně hlavně proto, že se k tomu nikdo jiný neměl. Celý rozhovor se táhnul stylem, to jsi ale debil, žes to nevěděl.

„Máme zarezervovanou tuhle trasu, ale rádi bychom ji změnili. Bylo by to možné?“

„Můžu se podívat, ale takhle těsně před začátkem to bude problém. Rozumíš tomu?“

„Rozumím, ale říkal jsem si, že třeba někdo zrušil svoji rezervaci.“

„To by se mohlo stát. Ale moc se to neděje, protože se za zrušenou rezervaci nic nevrací.“

Dává to smysl?“

„Nedává, to jste debilové, že to nenastavíte nějak normálně“, jsem neřekl, protože jsem ještě nevěděl, jak si mě bude rančer dál podávat.

„No, ale stejně, můžete se mi podívat?“

„OK, podívám se. Kolik vás je?“

„Je nás pět a máme dva stany.“

„Aha, dva stany. Roumen, tím se ale šance, že se něco najde dost snižuje. Dává to smysl? ... No, nic jsem nenašel, to se dalo čekat.“

„Hmm... taky bych se rád zeptal, kde bychom mohli dneska přenocovat.“

„Oh, Roumen“, řekl způsobem, kterým lituje psychiatr svého těžce postiženého pacienta, který ho právě zklamal tím, že se po velkých nadějích v něj vložených opět v noci poslal a produkt rozmazal nejen po sobě, ale i po posteli a po stropě. Pak nás odkázal do Overflow kempu, který je daleko, špatným směrem a ještě mezi hlavní železniční tratí a dálnicí.

„Teď už nic jiného neseženete, davá to smysl?“

Nikam jsem ho neposlal, neskočil na něj, ani ho jinak neinzultoval, poděkoval a odešli jsme. Ostatní si ze mě dělají po zbytek výpravy prdel.

Overflow kemp se nakonec dá celkem přežít. Ráno stejně brzy odcházíme, protože nás Dan musí dovézt k Maligne Lake a ještě dojet na parkoviště pod Watchtower. Tam ho vyzvedne autobus a doveze zpátky do Maligne Lake. Operací ušetříme za předražený autobus, kterým pojedou jen Dan a zároveň na nás bude čekat auto na konci výletu. Brzy ráno vyrážíme a cestou vidíme losy i medvěda. Pohybujeme se tedy radši pomalu. I tak jsme v Maligne Lake dost brzy a než se vrátí Dan, poměrně slušně vyklepeme kosa. Přitom pozorujeme, jak vychází slunce a těšíme se, jak nás ohřeje. Místo toho začne z lesů stoupat opar, kterým se slunce následujících pár hodin snaží prokousat. Podaří se mu to ve stejnou chvíli, kdy se vrací úplně gardovej Dan.

Následující tři dny mají být nejhezčí, ale taky nejobtížnější částí výpravy. Jídlo, stany, spacáky a ostatní vybavení nutné k přežití máme sbalené na zádech. Máme vystoupat 1400 metrů a ujít ke čtyřiceti kilometrům. Chutě vyrážíme do Evelyn Creek kempu. Ten byl jediný dostupný k rezervaci pro první den a tím pádem až moc blízko. Jsme tam brzy a otevírá se příležitost k odbočce na Bald Hills. Až moc nápadně na to, aby ji Vojta minul. Hanka si z nějakého důvodu myslí, že jde na krátkou procházku, takže ani nevzdoruje a jde s námi. Milan už vzdoruje všemu. Alespoň pohlídá vybavení v kempu.

Cesta na Bald Hills jde do kopce, ale zase ne až tak prudkého. Slunce svítí, na kanadské poměry až nadstandardně. Je nám až horko. Hanka pod vrcholem vzdává, ale nám ostatním se otevírá krásný výhled do krajiny, včetně Maligne Lake, odkud jsme ráno vyráželi. No, je to paráda. Navíc Hanku mezitím nesežral medvěd, takže je spokojená i ona. Kolem kempu teče říčka, kde si můžeme vycachtat řítě a lachtany. Vlci se tím pádem rozpouštějí a odplouvají do údolí. Jistě tam splynou s vlky ostatních výletníků a vytvoří smečku. Spokojení jsme všichni.

Do té doby než dojde na večeri. K té měla být omáčka s rýží. Vojtova představa ovšem byla, že koupíme radši kuskus, který je rychleji uvařený. Hledali jsme ho v obchodě tak dlouho, než jsme evidentně nekoupili ani kuskus, ani rýži.

Další den je náročnější. To co jsme včera neušli kvůli blízko umístěnému kempu, musíme teď dohnat. Škrábeme se s krosnami do kopce, který nemá konce. Zpočátku lesem, později se výhledy otevírají. Původně jsme chtěli ještě zajít kousek dál po Skyline Trail na Curator Lake, ale nakonec ani Vojta moc neprotestuje a odbočujeme rovnou na Watchtower. V sedle si uděláme aspoň kratší odbočku na vrchol, odkud jsou výhledy do všech stran přímo fantastické.

Do kempu se dostaneme celkem pozdě. Čas tak na večeři, pivo, sranec a spanec. Pivo jsem tam dotáhl z údolí ze cvičných důvodů. Po návratu do Čech mě čeká pochodoběh s celým sudem.

Budíme se do krásného rána. Postupně couráme na záchod, který je zde impozantní. Jeho maximální kapacitu tří spolusráčů ovšem nevyužijeme. Nebo jo?

Zbývá asi deset kilometrů a pokračujeme už jenom dolů. Těšíme se až nasedneme do auta a odjedeme do nejbližšího fastfoodu. Jenže cesta není ideálně značená, takže už z kempu jdeme špatně. Navíc čvachtáme víceméně bažinou, což se nemění ani když cestu najdeme. K tomu nějaké to prodírání roštím, sem tam brodění potokem. A do toho hledání brouků. Nějakou dobu nám to zabere. Auto ale stojí na parkovišti a my se můžeme vydat do Banffu.

Tam jsme původně chtěli přespat a druhý den vyrazit na Rundli, což je nedaleká hora, kam Dan s Vojtou strašně potřebují vylézt. Ostatní ne tak moc, ale některé motivuje to tahání sudů za dva týdny, takže by se nakonec asi taky kousli. Vše je ale jinak. Začíná pršet a výhled na další dny není o moc lepší. I kdybychom se na Rundli po mokrých a kluzkých kamenech vydrásali, stejně by nebylo nic vidět. I kluci nakonec uznávají, že to nedává smysl. Odebíráme se proto do termálního koupaliště, kde je na koni Milan. Ale i ostatní jsou spokojení. Aspoň se nám odmočí bahno z kůže. Po burgru z bizona si začínáme připadat jako lidi.

Rundle jsme se sice museli vzdát, ale to neznamená, že Vojta s Danem poleví a přestanou toužit po sebedestrukci. Naopak, Vojta našel výborný výlet na Yoho Peak. V informačním centru kupodivu o Yoho Peak neměli ani páru. Možná proto, že je deset kilometrů za hranicí parku a dvacet kilometrů od kempu. K tomu prší. Varianta s horou Whaleback Mountain připadá všem schůdnější. Je o něco blíže, o něco níže, neleží na ní ledovec a celkově výlet dává naději na přežití. Dokonce i paní v infostánku vypadá spokojeně, že pro nás možná nebudou muset posílat helikoptéru.

Ubytování jsme v kempu u Takakkaw Falls, do kterého se nedá dojet autem. U parkoviště jsou našťastí trakaře, které nám pomohou dostat všechno to pivo a rum nahoru. Pak už si můžeme vychutnávat výhled na vodopád a hučivý klid. Prší pořád dál, dřevo nacucané vodou moc hořet nechce, ale podaří se nám ho přesvědčit. Myslím si, že i klobásky se nám na tom podařily ohřát.

Druhý den nebyl úplně způsobilý k dlouhému výletu. Lepší bylo objet zajímavosti parku Yoho po americku, autem. Vystoupit, vyfotit, dál. Oběd v hospodě, proflákaný den jedna báseň.

Dál už to ale odkládat nemůžeme, takže po další vlhké noci vyrážíme na Whaleback hlava nehlava, Milan nemilan. Cesta až k hoře byla poměrně dobře značená. I nám se dařilo ji sledovat. Pod horou značení mizí. Přímý útok na vrchol ztroskotává kus pod ním. Nahoru by se asi vylézt dalo, ale děsí nás představa, jak bychom se dostali dolů. Nakonec volíme obchvat, který také není extra pohodlný, ale věříme, že bychom ho zvládli i zpět. Vrchol nakonec opravdu dobudem. Dokonce se mezitím hnuly mraky. Takže můžeme vidět, jaká krávovina by byla snažit se dojít na Yoho Peak. Byl daleko, vysoko a pokrytý sněhem. Vojta to nikdy nepřizná, ale my ostatní jsme si jistí, že bychom tam chtěli. Ovšem vyhlídky z Whalebacku jsou famózní.

Návrat v původních stopách se celkem vydařil, i když sestup ani po obchvatu nebyl z nejpohodlnějších. V kempu jsme ještě před setměním. Milan přes den nelenil, přichystal dříví na oheň i lavičku k sezení. Hody můžou začít.

Zbytek cesty už se odehrává pod přísným diktátem deště. Naštěstí jsme už stejně velké plány neměli. Ve Vancouveru bydlíme u stejného typu jako první den. Ukazuje se, že jde o Číňana, který mluví anglicky ještě hůř než my. Ale jinak je ochotný, pod garážovým přístřeškem stavíme stany, aby konečně uschly. Nasáklé jsou opravdu vydatně. Dokonce i náš Jurek poslední den propršel.

Před odjezdem ještě stihneme rychlou procházku po Stanley Parku a IHOP (International House of Pancakes). O palačinkárně básní Milan už od začátku výletu. Mají plno, ale po nějakém čase se na nás dostane a my si můžeme dát Mega Monster Cheeseburger. Slabší jedinci, jako Dan, odpadávají. Pak samozřejmě obrovská porce palačinek. Ty jsou po americku sladké a slané zároveň, takže jediný způsob jak je sníst je s kvanty sirupu přistaveného nedaleko. Nakonec jsme to zvládli, ale bylo to se sebezapřením. Cestu letadlem to kupodivu nepoznamenalo.

Z Frankfurtu musíme zase autem, ale to už je jenom taková třešnička na palačince.

Roman